

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jířího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Bc. P. B.**, zast. Mgr. Petrem Smejkaem, advokátem, se sídlem Na Sadech 21, České Budějovice, proti žalovanému: **Bezpečnostní informační služba**, se sídlem Nárožní 1111/2, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 Ad 11/2012 – 38,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 Ad 11/2012 – 38, **s e r u ť í** a věc **s e v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ředitele Bezpečnostní informační služby ze dne 17. 4. 2012, č. j. 121-8/2012-BIS-1, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí náměstka pro zabezpečovací složky ze dne 3. 1. 2012, č. j. 152-21/2011-BIS-3, jímž bylo rozhodnuto, že žalobci podle ustanovení § 101 odst. 2 zákona č. 154/1994 Sb., o Bezpečnostní informační službě, ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „zákon o BIS“), nepřísluší za období od 11. 2. 2001 do 31. 12. 2006 náhrada škody z důvodu porušení právních povinností Bezpečnostní informační službou. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný popsal, že žalobce byl ve služebním poměru od 1. 8. 1996. Dne 30. 11. 2000 rozhodl ředitel Bezpečnostní informační služby o jeho propuštění ze služebního poměru rozkazem č. 461/00, podle tohoto rozkazu služební poměr žalobce skončil 10. 2. 2001. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2010, č. j. 9 A 89/2010 – 143, však byl předchozí rozkaz č. 461/00 zrušen a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Jelikož podle ustanovení § 44 zákona o služebním poměru služební poměr bývalého příslušníka trval nadále se všemi nároky, byl žalobce rozhodnutím ze dne 2. 2. 2011 zařazen do služebního poměru na dobu neurčitou a byl jmenován do služební hodnosti a ustanoven do zálohy. Žalobce dne 18. 1. 2011 uplatnil svůj nárok na výplatu všech příslušných náhrad, mzdy, doplatků a

příspěvků. Následně byl dne 30. 3. 2011 propuštěn ze služebního poměru. S ohledem na skutečnost, že zákon o služebním poměru nabyl účinnosti dne 1. 1. 2007, uplatněný nárok na výplatu služebního příjmu za období do 31. 1. 2006 se podle žalovaného řídí zákonem o BIS č. 154/1994 Sb. Pro účely nároku byl služební příjem rekonstruován podle posledního služebního zařazení a podle vývoje obecně závazných právních předpisů i služebních předpisů BIS. Služební funkcionář zdůraznil, že pro přiznání žalobcem požadovaných nároků nelze vycházet z úpravy zákona o služebním poměru. Ustanovení § 45 zák. č. 154/1994 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2006, stanovilo sice nároky pro případ zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru, avšak neobsahoval žádné ustanovení upravující plnění za dobu, kdy příslušník službu nevykonával. Nárok byl služebním funkcionářem vyhodnocen jako nárok na náhradu škodu, přičemž zákon č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, ve znění do 31. 1. 2006, neumožňoval vyplatit plat, neboť ten náležel pouze za vykonanou práci. Odchylná situace nastala od 1. 1. 2007, protože zákon o služebním poměru toto výslovně na rozdíl od zákona o BIS upravoval. Zákon o BIS pouze zakotvuje povinnost nahradit skutečnou škodu, kterou žalovaný spatřuje v rozdílu mezi majetkovými hodnotami, které by poškozený nabyl, pokud by nedošlo k protiprávnímu jednání, a majetkovými hodnotami, které poškozený v situaci, kdy k protiprávnímu jednání došlo, skutečně nabyl. Výše škody tak odpovídá majetkové újmě na straně poškozeného a rovná se úbytku majetkových hodnot, ke kterému došlo v důsledku protiprávního jednání. V dané věci jde tedy o rozdíl mezi výdělkem, který by účastník dosáhl, kdyby nebyl nezákonně propuštěn ze služebního poměru, a výdělkem, kterého za stejné období dosáhl v novém zaměstnání. Žalovaný tedy uznal, že žalobce byl nezákonně propuštěn, ale v mezidobí mohl vykonávat práci pro jiného zaměstnavatele, přičemž tuto okolnost je nutné podle žalovaného zohlednit. Žalovaný vypočetl, že žalobce by za inkriminované období mohl dosáhnout příjmu ve výši 2.016.999,- Kč. Zároveň však zjistil, že žalobce v rozhodném období vykonával jinou závislou výdělečnou činnost a jeho celkový příjem činil 2.640.030,- Kč. Skutečné příjmy žalobce tedy převýšily příjmy, o které byl zkrácen v důsledku předchozího protiprávního jednání žalovaného. Žalobci proto dle závěru žalovaného nevznikla protiprávním propuštěním ze služebního poměru žádná majetková újma, nepřichází proto v úvahu náhrada škody.

[2] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil u Městského soudu v Praze žalobou ze dne 9. 5. 2012, v níž tvrdil, že v důsledku zrušení původního rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru bylo třeba rozhodnout o jeho platových nárocích, které však žalovaný nesprávně posoudil jako nárok na náhradu škody, ačkoliv žalobci náleží nárok na plat, resp. nárok na náhradu platu. Žalovaný totiž přehlíží, že zásada, podle které plat náleží jen za vykonanou práci, neplatil ani v minulosti bezvýjimečně. Při logice žalovaného by totiž nemohl zaměstnanec dostat plat v případě čerpání dovolené nebo náhradního volna. Obdobně se přitom dle názoru žalobce má posuzovat i daný případ, tj. kdy žalobci nebyl z důvodu nezákonného propuštění ze služebního poměru, a kdy mu žalovaný nezákonně nepřiděloval práci, vyplácen plat. Tuto situaci bylo nutné posoudit jako překážky na straně zaměstnavatele a nároky z toho plynoucí podle § 129 a 130 tehdy účinného zákoníku práce, aplikovatelných i na právní a platové poměry zaměstnanců, kteří z hlediska odměňování práce spadali právě pod úpravu zákona č. 143/1992 Sb. Žalovaný proto tuto otázku nesprávně posoudil jako nárok na náhradu škody a v důsledku toho nesprávně zohlednil jiný výdělek žalobce v době, kdy nemohl konat službu pro překážky na straně žalovaného. Žalobce proto navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 18. 6. 2012, v němž vysvětlil, že rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2010. Následně si žalobce podal žádost, kterou uplatnil nárok na výplatu všech příslušných náhrad mzdy. Z důvodu změny právní úpravy tak žalovaný rozdělil období, za které žalobce požadoval náhrady mzdy na období před 1. 1. 2007 a po tomto datu. Na období před

pokračování

1. 1. 2007 dopadá zákon o BIS, podle kterého žalovaný postupoval. Opakovaně zdůraznil, že nárok na plat náleží zásadně za vykonanou práci, a dále i v případech, kde to zákon výslovně stanoví – např. v případě dovolené se jednalo o § 70 zákona o BIS. Výši příjmu za období, kdy příslušník nevykonával službu v důsledku protiprávního propuštění ze služebního poměru, žádný předpis až do 31. 12. 2006 neupravoval, proto bylo nutno postupovat podle obecných ustanovení zákona č. 154/1994 Sb., o náhradě škody. Odkaz žalobce na tehdy účinný zákoník práce není správný, protože § 129 a 130 zákoníku práce se na služební poměr příslušníků Bezpečnostní informační služby nevztahovaly. I kdyby tomu tak bylo a žalobcem citovaná úprava v zákoníku práce byla na věc aplikovatelná, tak na otázku náhrad v případě neplatného rozvázání pracovního poměru dopadají § 61 až 64 zákoníku práce, které stanovily výslovně možnost přiměřeně snížit zaměstnanci náhradu mzdy za dobu, kdy mu zaměstnavatel v důsledku neplatného rozvázání pracovního poměru nepřiděloval práci, případně mu ji vůbec nepřiznat (byť až po uplynutí 6 měsíc), přičemž zákon výslovně uváděl, že soud při svém rozhodování přihlédne zejména k tomu, zda byl zaměstnanec mezitím jinde zaměstnán, jakou práci konal a jakého výsledku dosáhl, takže podle této právní úpravy by bylo nutné dospět ke stejnému závěru, tj. že žalobci žádné právo na náhradu platu za dobu před 1. 1. 2007 nenáleží. Žalovaný proto navrhol, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[4] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 Ad 11/2012 – 38, napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že za nejpodstatnější považuje fakt, že žalobce nekonal službu pro žalovaného jen v důsledku protiprávního jednání žalovaného, protože ten nepřiděloval žalobci službu proto, že jej nezákonně propustil ze služebního poměru. Základní příčinou toho, proč žalobci nebyl vyplácen jeho plat, je tudíž protiprávní jednání žalovaného. V takovém případě se podle závěru soudu uplatní zásada *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* (nikdo nemůže těžit z vlastní nepoctivosti), právě to však žalovaný v projednávané věci činí, protože svou neochotu vyplatit žalobci plat za inkriminované období odůvodňuje svým nezákonným jednáním. Souhlasil sice s argumentem, že obecně náleží plat jen za vykonanou práci, avšak žalobce nevykonával práci jen v důsledku předchozího protiprávního jednání žalovaného, proto se žalovaný tohoto faktu k tíži žalobce nemůže dovolávat. Jedná se tudíž o odlišnou situaci než v případě překážek v práci na straně zaměstnavatele, jak argumentovali oba účastníci, neboť ty se týkají situací zákonem předně daných (zaměstnavatel jedná dovoleně, tedy v souladu se zákonem. V daném případě je však situace odlišná, neboť žalovaný jednal protiprávně, pokud žalobci práci nepřiděloval a jen tato okolnost byla příčinou toho, že žalobce práci nevykonával. Nelze se rovněž dovolávat ani úpravy obsažené v zákoníku práce, neboť ta více počítá s tím, že v případě nezákonného rušení pracovního poměru může být nárok na mzdu krácen s přihlédnutím k výdělkům v novém zaměstnání, avšak až po uplynutí 6 měsíců od doby, kdy byl pracovní poměr nezákonně ukončen, avšak uvedenou úpravou nelze argumentovat ani ve prospěch nároku na plat po celou rozhodnou dobu, ani ve prospěch absence jakéhokoliv nároku za tutéž dobu. Přílehavější je v tomto případě podle názoru soudu podpůrná argumentace nyní účinným služebním zákonem, který výslovně zakotvuje pravidlo, že nezákonně propuštěný příslušník má právo na doplacení platu za celou dobu, po níž byl nezákonně mimo službu. Tuto úpravu sice na projednávaný případ přímo aplikovat, lze ji však použít jako doklad toho, že tento přístup není v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy.

[5] Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 Ad 11/2012 – 38, podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 22. 12. 2014, v níž uvedl, že ji podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Poukazoval na to, že své závěry neodůvodnil tak, jak mu to vyčítá městský soud, tj. že by se snažil těžit ze svého předchozího protiprávního jednání, ale že vždy vycházel z příslušné právní úpravy (zde § 101 zákona o BIS), která umožňovala zabývat se otázkou případné náhrady škody, přičemž při určení její výše se

musela zohlednit nejen samotná škoda, ale i případný majetkový prospěch na straně poškozeného, pokud byl způsoben protiprávním zásahem škůdce, protože rozsah škody musí odpovídat škodě, kterou poškozený skutečně utrpěl. Stěžovatel tedy své závěry odůvodnil tím, že na straně žalobce vznikl také prospěch, což musel zohlednit. Zásada, ze které vyšel městský soud, podle stěžovatele nevylučuje, aby se zohlednil prospěch žalobcem získaný v důsledku předchozího protiprávního propuštění ze služebního poměru. Smyslem náhrady škody je totiž obnovení hospodářského stavu před škodnou událostí, nikoli zisk na straně poškozeného. Skutečnost, že bylo rozhodováno podle právní úpravy vztahující se k náhradě škody, byla opakovaně zdůrazňována, avšak městský soud tento názor v odůvodnění rozsudku zcela ignoroval a de facto se k němu nevyjádřil. Stěžovatel zopakoval, že nikdy nezpochybnil skutečnost, že práce nebyla žalobci přidělována z důvodu předchozího protiprávního zrušení služebního poměru. Soud však nezohlednil skutečnost, že žalobce v důsledku tohoto nezákonného propuštění mohl pracovat a dosáhnout tak příjmu. Odkaz soudu na právní úpravu obsaženou v zákoníku práce není přiléhavý, protože tímto předpisem stěžovatel své závěry v napadeném rozhodnutí neodůvodnil, pouze se touto otázkou zabýval ve vyjádření k žalobě a aplikaci zákoníku práce, kterou argumentoval žalobce, vyvracel. Stěžovateli nadto není zřejmé, proč jako podpůrný argument zvolil městský soud právní úpravu služebního poměru podle zákona o služebním poměru, který nabyl účinnosti později, když recentní úprava odkazovala na zákoník práce, podle kterého by se dospělo ke stejnému závěru, který byl učiněn v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že v daném případě již ve vyjádření k žalobě uvedl, že jde o aplikaci institutu kompenzace škody se ziskem, má tudíž za to, že jeho právní názor byl vyjádřen mimo jakoukoli pochybnost. Městský soud však tento názor zcela ignoroval a rezignoval na nutnost argumentace, proč by na daný případ neměla být použita ustanovení o náhradě škody, nebo - pokud byla použita – proč nepřichází kompenzace škody a prospěchu poškozeného v úvahu, nebo proč byla v daném případě takto kompenzace aplikována chybně. Závěry městského soudu jsou nadto v rozporu s jeho předchozím rozsudkem ze dne 10. 7. 2003, č. j. 28 Ca 268/2002 – 27, který se týkal totožné problematiky. Soud přitom nevysvětlil, proč se od tam uvedených závěrů odchýlil a dospěl ke zcela opačnému výsledku. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rovněž navrhoval, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

[6] Žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 12. 1. 2015, v němž se plně ztotožnil se závěry městského soudu. Zdůraznil přitom, že podstata odůvodnění podané správní žaloby se plně shoduje s právními závěry městského soudu. Stěžovatel přitom podle jeho přesvědčení nepřinesl v kasační stížnosti žádnou novou argumentaci, než kterou vyjádřil v napadeném rozhodnutí, tudíž žalobce setrval na svém postoji, který zastával po celou dobu soudního a správního řízení. Souhlasil přitom s městským soudem, že jedinou příčinou, proč nevykonával práci, bylo vydání nezákonného rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Stěžovatel se proto nemůže dovolávat toho, že žalobce po nezákonném propuštění získal jiný příjem, protože vždy trval na tom, že chce zůstat ve služebním poměru. Argumentace stěžovatele fakticky znamená, že se neměl snažit opatřovat si příjmy pro zajištění základních životních potřeb sebe a své rodiny, naopak měl čekat, až mu stěžovatel po 10 letech služební příjem nahradí. Pokud však žalobce využil svého práva na práci, je toto nyní zneužíváno proti němu, což považuje za zcela nesprávné. Ostatně současná právní úprava dospívá ke stejnému závěru, který uvedl městský soud. Žalobce proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[7] Stěžovatel v replice ze dne 4. 2. 2015 poukázal na to, že samotný žalobce souhlasí s tím, že městský soud zrušil napadené rozhodnutí „za poněkud jiné argumentace než té, které byla použita v žalobě“. Žalobce se ve svém obsáhlém vyjádření pouze snaží nahradit nedostatek odůvodnění rozsudku městského soudu spočívající v pomnutí dosavadní argumentace obou stran. Stěžovatel proto vyjádřil přesvědčení, že skutečnost, že žalobce po propuštění

pokračování

ze služebního poměru získal lukrativní zaměstnání, měla být zohledněna. Žalobce nechtěl ukončit svou kariéru u nového zaměstnavatele a proto je otázka újmy na jeho straně podle stěžovatele sporná.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[8] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Městského soudu v Praze vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“

[11] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, neboť napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[12] K otázce nepřezkoumatelnosti z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto:

[13] „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“

[14] V případě napadeného rozsudku se městský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nejistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadený rozsudek jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl a pouze s jeho závěry nesouhlasí.

[15] Napadený rozsudek však dle názoru Nejvyššího správního soudu trpí nedostatkem důvodů, neboť Městský soud v Praze zaujal stanovisko, že napadené rozhodnutí je nezákonné,

a to z důvodu porušení římskoprávní zásady *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* (nikdo nemůže těžit z vlastní nepoctivosti). Stěžovatel však v odůvodnění napadeného rozhodnutí neodmítl vyplacení žalobcem požadované náhrady platu, kterou vyhodnotil jako nárok na náhradu škody, s odkazem na své předchozí protiprávní jednání. Naopak z této skutečnosti, tedy z nezákonného ukončení služebního poměru, vycházel. Závěr uvedený v napadeném rozhodnutí, že není možné žalobci vyplatit jím požadovanou náhradu platu, žalovaný odůvodnil skutkovými okolnostmi případu, když zjistil, že žalobce po svém nezákonném propuštění měl příjmy z výdělečné činnosti, které byly vyšší než příjmy, které by mohl získat ze služebního poměru u žalovaného do 31. 12. 2006. Vyslovil názor, že jde o aplikaci institutu kompenzace škody se ziskem, přičemž městský soud tento jeho názor ignoroval a rezignoval na potřebu argumentace, proč by na daný případ neměla být použita ustanovení o náhradě škody anebo v čem je takový názor chybný. Argumentace městského soudu se mýjí s argumentací stěžovatele v odůvodnění napadeného rozhodnutí a nevyvrací ji jako nesprávnou.

[16] Stěžovateli lze přisvědčit, že svou odpovědnost za protiprávní propuštění žalobce ze služebního poměru nepopřel, ale s ohledem na skutkové okolnosti případu a příslušnou právní úpravu, účinnou ve vymezeném období, dospěl k výše uvedenému závěru. Městský soud napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil pro jeho nezákonnost, ale argumentaci stěžovatele uvedenou v napadeném rozhodnutí ničím nevyvrátil, pouze se ve výsledku přiklonil na stranu žalobce. Z napadeného rozsudku městského soudu tedy není zřejmé, zda nárok uplatněný žalobcem je nárok na náhradu platu nebo nárok na náhradu škody a proč není možné zohlednit, že po nezákonném propuštění ze služebního poměru žalobce získal jiný příjem, který v souhrnu podstatným způsobem převýšil příjem, jej by, žalobce získal ve služebním poměru.

[17] Argumentace zásadou *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* (nikdo nemůže těžit z vlastní nepoctivosti) nemůže být absolutní, protože i např. podle zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, v tehdy účinném znění, bylo možné zohlednit, že zaměstnanec po neplatném rozvázání svého pracovního poměru získal jinou práci. Byť se právní úprava pracovního poměru zásadně na služební poměr nemohla podle ustanovení § 146 zákona o BIS přímo použít, i z ní lze dovodit, že tato římskoprávní zásada neplatila v pracovněprávních vztazích do konce roku 2006 absolutně. V takovém případě by bylo nutné posoudit, v čem byl služební poměr v dané době natolik specifický, že nároky žalobce z protiprávního ukončení jeho služebního poměru a zásady, které platily pro jejich přiznávání, jsou zcela odlišné od nároků zaměstnance v případě nezákonného ukončení pracovního poměru.

[18] Argument městského soudu, že se jeví jako nepřiléhavé srovnání s úpravou podle zákoníku práce jen proto, že tato úprava umožňuje v případě nezákonného zrušení pracovního poměru přihlídnout při výpočtu náhrady mzdy k výdělkům pracovníka v novém zaměstnání, avšak až po uplynutí 6ti měsíců od nezákonného ukončení pracovního poměru a není tudíž možné tímto úspěšně argumentovat „ani ve prospěch nároku na plat po celou rozhodnou dobu (tj. ve prospěch názoru žalobce), ani ve prospěch absence jakéhokoli nároku na plat po uvedenou dobu (tedy ve prospěch názoru žalovaného)“ podstatu sporné otázky mezi účastníky vůbec neřeší. Pokud městský soud uvádí, že přiléhavější je podpůrná argumentace nyní účinným služebním zákonem, pak nutno uvést, že tento zákon, který nabyl ohledně řešené otázky účinnosti až 1. 1. 2007, nelze aplikovat zpětně na právní vztahy vzniklé před jeho účinností.

[19] V nespolední řadě je nutné poukázat na to, že stěžovatel již ve svém vyjádření k žalobě ze dne 18. 6. 2012 poukázal na to, že při svém rozhodování vycházel z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 7. 2003, č. j. 28 Ca 268/2002 – 27, jenž měl údajně dospět ke zcela opačným závěrům. S touto námitkou se však městský soud rovněž nevypořádal. V rozsudku ze dne 5. 3. 2014, č. j. 2 Afs 91/2012 – 82, Nejvyšší správní soud k nejednotné rozhodovací praxi krajského soudu uvedl, že „*krajský soud k tomuto závěru dospěl navzdory skutečnosti, že v rámci*

pokračování

meritorního přezkumu obdobných případů mezi totožnými účastníky řízení vyslovil opačný právní názor, kdy s důrazem „na nutnost poblížet na odůvodnění v celém kontextu“ kupříkladu chybně uvedená data okamžiku vzniku celního dluhu toleroval (srov. například rozsudek ze dne 17. 10. 2012, č. j. 31 Af 137/2011 – 33; k tomuto názoru se krajský soud posléze přiklonil v desítkách dalších obdobných případů). Taková nejednotnost a rozbíhavost judikatury se tak v konečném důsledku dostává do rozporu s principy spravedlivého procesu, které vyžadují, aby soudy interpretovaly a aplikovaly právo ve stejných případech stejně [srov. náleží Ústavního soudu ze dne 21. 2. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 29/11 (č. 147/2012 Sb.)].“ Městský soud se ani touto skutečností, kterou stěžovatel ve svém vyjádření zdůraznil, nezabýval, čímž rovněž zatížil své rozhodnutí vadou ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[20] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku městského soudu k závěru, že byl naplněn tvrzený důvod pro podání kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., aniž by bylo třeba aplikovat ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost je proto důvodná a Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. „*zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.*“ Nejvyšší správní soud totiž dospěl s ohledem na výše uvedené k závěru, že je nutné, aby se Městský soud v Praze podrobněji zabýval argumentací uplatněnou žalobcem i žalovaným a rovněž aby se vyjádřil ke svému předchozímu rozsudku z roku 2003 a jeho použitelnosti na daný případ.

[21] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti stěžovatele rozhodl meritorně dřív, než uplynula lhůta pro rozhodnutí o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, o tomto návrhu stěžovatele samostatně nerozhodoval, neboť by to za současného stavu postrádalo smysl.

[22] V novém rozhodnutí městský soud rozhodne v souladu s ustanovením § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu